

Emma

Az Andrassy út közelében barokk stílusú ház állt az egyik kisutcában. A falai felújítva és újrafestve, a szobák csupa antik bútorral berendezve. A ház a régmúlt szépségét árasztotta. A bejárat oldalát támasztó két angyal lámpást tartott kezében. A férfi komor arccal nézett minden belépőre, mintha csak azt kérdezné: „miért jönnek ezek ide”; a nő pedig szomorú arccal pillantott az ég felé. Az ember, ha ránézett, érthetetlen szomorúság járta át. A csodaszép nőalak mégis sokkal jobb benyomást keltett minden látogatóban, mint a komor férfi.

Az egyik emeleti szoba nyitott ablaka mellett karosszékben ült egy harmincas éveiben járó gyönyörű teremtés. Éppen úgy festett, mint az alatta ácsorgó angyal. A két nő tekintete mintha ugyanazt szemlélte volna az égen.

Az író nő a tolla végét rágta, mindig így tett, mikor nem jött az ihlet. Másik keze ujjaival mérgesen tremolózott a szék karfáján. A szinte üres papírlapon már órák óta csonkán állt a megkezdett mondat. Felvette cigarettáját a hamutartóról, mélyen beleszívott, és mielőtt lassan kifújta a füstöt, kezével félretolta a vékony függönyt a nyitott ablak elöl. Az embereket bámulta az utcán. Hosszasan nézte, hogyan rohan a világ, miközben ő töpreng, majd az asztal fölé hajolt és egy üres papírlap közepére nagy betűkkel ezt írta: „Emma”.

Emma nem volt hétköznapi diáklány. Nem járt szórakozni, nem visított, amikor nevetett, nem nézett ostoba szappanopera sorozatokat és nem töltött órákat a tükör előtt. Szép lány volt, gyönyörűen csillogó szemekkel, hosszú sötét hajjal. Karcsú volt és jól öltözött és mindezt pontosan tudta magáról. Ha a szülei vitrinjén álló képét nézte, egy szép és okos lányt látott, akinek mindene meg van, de ha hosszasan elnézte önmagát, mindig felmerült benne az érzés, hogy egy idegen néz rá vissza, és gyakran megborzongott saját tekintetétől. Egy erős és büszke embert látott, talán túl büszkét és ez megrémisztette.

Régen szinte minden érdekelte, teli volt tervekkkel és álmokkal, amikről tudta, hogy ha ő nem, akkor senki sem képes megvalósítani. Aztán rájött, hogy a világot nem akarja meghódítani, nem akar olyan ember lenni, aki fél saját tükörképétől. A célja az lett, hogy megtalálja önmagát, hogy ne egy idegen ember bámuljon rá a vitrinből.

Emma egy átlagos napon látta meg azt a fiút, akinek a pillantását soha többé nem tudta kivenni a fejéből. A zöld szempár olyan titokzatos volt számára, hogy egyszerűen megőrjítette, hogy nem hallhatja, mi jár a fejében. Hamar egymásra találtak, két hasonló ember, hasonló gondolkodással. Hogy mit jelentettek egymásnak, maga Emma sem tudta, barátok voltak biztosan, de Emma tudta, hogy bármit megadna Noelnek, amit csak kér, és ettől végtelenül gyengének érezte magát. Mindent megváltoztatott az, hogy megismerték egymást, és nagyon jól ismerték egymást, beleértve a másik sötét oldalát is. Emma még idős korában is pontosan emlékezett rá, hogyan nézett ki Noel, mikor annyi idősek voltak. A kézformája, a szeme vonalának íve, ajkainak vastagsága, a haja színe és minden mozdulata ott volt előtte, ha rá gondolt. Nem érdekelte Noelben mi maradt meg kettejükéről, a lényeg számára az volt, hogy ő nem felejtett, és tudta, hogy soha nem is fog.

Az író nő ajtaján hangosan dörömbölt valaki, amit ő úgy érzett, mintha egyenesen az agyát ütögetnék kalapáccsal. Lecsapta a tollat az asztalra és így szólt:

- Hányszor kértem már, hogy ne zavarjanak, miközben dolgozom?

Az ajtón megszeppent, fiatal szobalány lépett be. Alacsony volt és sovány, de az arca pirosposzsgás. Sugárzott belőle az élet és a fiatalság, alig lehetett nagykorú. Ahányszor az író nő ránézett, gyerekesnek és naivnak találta, nem beszélve arról, hogy az életről az égvilágon semmi fogalma sem volt. Olyan igazi buta kislány volt, akit nem érdekel más, csak az, hogy jól áll-e a haja és tökéletes-e a sminkje, amiben persze semmi ízlés vagy elegancia nem volt soha.

- Bocsásson meg asszonyom, én nem akartam zavarni – hebegte – a férje megérkezett és kérte, hogy szóljak önnek, hogy itthon van.
- Melinda, értse meg kérem, hogy nem tudok úgy dolgozni, ha zaklatnak. Ezt Ákos is pontosan tudja.
- Akkor mondjam, hogy dolgozik?
- Nem... nem, most már mindegy, mondja, hogy itt vagyok a dolgozószobában.

A szobalány elrohant és az író nő újra az irományába pillantott, újra megnézte gondosan formált betűit. Nem olyan volt, mint amilyennek szerette volna. „Milyen nehéz erről írni” – gondolta és felvette újra a tollat, majd megpróbált újra arra koncentrálni, amivel eddig foglalkozott.

Emma kinyitotta a naplóját, belelapozott az utóbbi időkben írtakba és könny tódult kék szemébe. Letörölte a könnycseppet, új oldalt nyitott, felírta az aznapi dátumot és írni kezdett: „Nem hiszek abban, hogy a jóért jót is kapunk cserébe, az élet nem ilyen. Hiszek viszont abban, hogy mindnyájunk valami céllal van itt. Néhányan tragikus, néhányan boldog véget érővel, de cél nélkül senki sem. Az élet igenis nagyon kegyetlen tud lenni, minden érv nélkül elvesz és ad. És az csak az emberek gusztusán múlik, hogy szépnek vagy ocsmánynak tartják. Én mindig a kettő között vagyok valahol, bár néha ide-oda billeg a mérleg. És nem tudom megmondani, hogy ettől kell-e félni vagy nem. Aki fél az élet kegyetlenségétől gyáva, aki pedig nem, az ostoba. Létezik valahol egy arany középút, ami a jó és rossz, az egész és a semmi, a tudás és az ostobaság között van valahol, de hogy ember tud-e járni ezen, az kétséges. Nem vagyok pesszimista, csak sok mindent láttam már. A történelem megismétli önmagát, az ember ember marad mindig. És az ember néha nagyon erős, de legtöbbször hihetetlenül gyenge, a szavait üresség követi tettek helyett. És én is épp ilyen gyenge ember vagyok...”

Emma magához szorította a naplót és azt kívánta, bár ne gondolkodna ilyen dolgokon, bár az lenne a legnagyobb problémája, hogy tökéletesen áll-e a haja. És pontosan tudta, hiába veri ki a fejéből ezt a gondolatot, holnap, amikor felkel, újra ott lesz a fejében és soha nem tűnik majd el igazán. Arra gondolt mennyire megváltozott minden az utóbbi időben, mennyire megváltozott ő maga is. De valahogy nem bánta meg, hogy más lett. Erősebbnek érezte magát, nem fájtak a dolgok úgy, mint korábban, nem volt olyan nehéz.

- Gyere be nyugodtan!

Az író nő ajtaján egy középmagas, negyven év körüli férfi lépett be. Arca simára borotválva, haja oldalra fésülve. Az unalmas emberek azon unalmas fekete öltönyét viselte, amit az övéhez hasonló unalmas munkahelyek követelnek a semmitmondó állásaikhoz.

- Meli azt mondta, hogy valami újon dolgozol. Mi történt? Nagyon rég nem írtál semmit, azt hittem végleg abbahagytad.
- Ez a könyv most más, nem olyan, mint a régi.
- Nem rosszból mondtam, csak nem akarom, hogy az legyen, mint legutóbb. Hogy újra csalódás érjen, hogy hiába törd magad miatta.
- Nem a sikerért írok, hanem mert tudom, hogy írnom kell, mert valami belülről azt súgja. Amikor nem éreztem ilyet, akkor nem is írtam.
- Ahogy te gondold... Megyek és átöltözöm, vacsoránál találkozunk.

Az író nő figyelte, ahogy a férje kimegy a szobából. Tudta, hogy ezt fogja mondani, nem is várt mást. Egy sikertelen könyv és mindenki lemond róla. Persze amikor egymás után írta a jobbnál jobb könyveket, akkor nem mondott ilyeneket. Azokból a könyvekből gazdagodtak meg, és amikor leállt az írással, mindenki azt hitte, hogy vége, örökre elnémult. Milyen gonosz dolog ez. Emlékezett azokra a kínos pillanatokra, amikor a kiadó újra és újra telefonált, mert az utolsó könyvéből alig kelt el pár példány. Ákos pedig mérges volt, nem mondta ki, de az író nő tudta, azt számolgatta, mennyivel kevesebből kell majd kijönniük, ha nem jön be annyi a jogdíjakból, mint korábban. Az író nő mérges volt, és bár ez a beszélgetés elvette a kedvét az írástól, mégis újra nekiállt.

Emma élete régen egészen más volt, mint most. Minden könnyebb volt. A régi Emma mindenkivel kedves volt, rengeteget mosolygott és azt hitte, hogy az életnek nincs is szürke oldala. De valami hiányzott, és bár akkor még nem tudta volna megnevezni, hogy mi ez a valami, tudta, hogy nincs. Ő maga akkor még csak annyit fogott fel az egészéből, hogy abban, amit mások irigyeltek tőle, semmi kedvét nem lelte. Szerette azt, hogy Dániel mindig kedves volt vele, hogy nagyon szerette őt, és hogy sosem bántotta meg. Jól érezte magát vele, amikor megfogta a kezét, amikor átölelte és bár százszor mondta, hogy szereti őt, a szó mögött ürességet érzett, egy tátongó űrt. Nem értette őt, nem értette a gondolatait, nem ismerte és ettől Emma gyakran úgy érezte, hogy idegen van mellette. Emma kezdett egyedül maradni, olyan emberrel volt együtt, aki hiába szerette volna megérteni, képtelen volt rá, és akinek fontosabbak voltak önmaga bajai. Nem arról volt szó, hogy nem érdekelte, egyszerűen észre sem vette, hogy a lány egyre boldogtalanabb. Emma pedig lassan megtanulta, hogy nem számíthat rá, hogy egyedül kell megfejtenie gondolatait, és ettől megváltozott. Egyre többször érezte úgy, hogy elege van az emberekből, sőt szinte rosszul van tőlük. Elkezdett undorodni

a világtól és alig várta, hogy hazaérjen a családjához, amely egyre inkább olyan volt számára, mint egy menedék a világ mocska elöl.

Az asztal már meg volt terítve, Ákos már felvágta a húst, mire az író az étkezőbe ért. Nem volt éhes, nem szerette a közös vacsorákat. Unta az olcsó beszélgetéseket, a kérdéseket, melyeknek a válasza senkit nem érdekel, és persze Ákos motyogását olyan munkahelyi ügyekről, amiket nem értett. Már rég lemondott arról, hogy az írásairól beszéljen. Amikor még elismert volt, a férje legalább tette az érdeklődést a művei iránt és próbált hozzászólni, de amióta eltűnt a könyvesboltok polcairól, még ezt az erőfeszítést sem tette meg. Az író jobbnak látta meg sem említeni, hisz már előre látta a viták kimenetelét és a kettejük közti űrnek a növekedését, ami igazság szerint mindig is ott volt, csak azt hitték, nem fog ekkora gondot okozni. Próbált gondolataiban elmélyülni, maga elé meredve evett, Emmára és Noelre gondolt és borzasztóan kedvetlenül érezte magát.

- Min gondolkozol?
- Csak a könyvön...
- Drágám, nem tudom, talán nem kellene ekkora fába vágnod a fejszéd. Mi lenne, ha csak verseket írnál vagy rövid történeteket? Talán ha kevesebb időt fektetnél az írásra, akkor dolgozhatnál mellette valami mást is.

Az író testét átjárta a méreg és egy pillanatra úgy érezte, hogy semmi köze sincs a vele szemben ülő férfihez. „Rövid történeteket”... Gyűlöletet érzett, pedig tudta, hogy nem szabadna. Azt kívánta bár ne ez a férfi ülne vele szemben.

- Író vagyok. Mégis mit csinálhatnék azon kívül, hogy írok? Dolgozzak valami divatlapnak vagy magazinnak, vagy mit képzelél? Úgy beszélsz rólam, mintha már nem tudnék írni... Nem érdekel a pénz, nem érdekel a siker, a kritika. Író vagyok, és ez azt jelenti, hogy ha csak egyetlen embert érdekel az, amit írok, akkor már megéri ennyi időt fektetnem bele. Hihetetlen, hogy egy cseppnyi támogatás sem kapok tőled.

Az író lecsapta a villáját az asztalra, és hogy elkerülje a kiabálást, mely most következett volna, felrohant az emeletre és hangosan becsapta maga mögött a dolgozószobája ajtaját. Leült a karosszékre, a keze remegett az idegességtől. Meggyújtott egy újabb cigarettát, hogy megnyugodjon. Csendre vágyott, hogy megnyugodhasson és utána újra írni kezdhessen. Megint dörömböltek az ajtón...

- Tessék.
- Asszonyom, felhoztam a vacsoráját, hogy itt ehessen meg.
- Köszönöm Melinda, de nem kérem... mára ennyi lesz.

A fiatal lány bólintott egyet és kiment a szobából. Az írót idegesítette az arcán az az ostoba mosoly, egyértelműen bele volt esve szegény teremtés a férjébe. Az író pontosan tudta, mi tetszik neki rajta. Ákos külseje makulátlan volt, jól fésült haj, az arca hibátlan, teste izmos... a feje meg üres, tette hozzá magában az író, aztán elszégyellte magát, mégis csak a férjéről van szó, egykoron még érzett is valamit iránta. Vonzotta az a félelmetes racionalitás, ami most annyira taszította őt. Amit eleinte tartásnak és magabiztosságnak látott benne, most gyengeségnek és érzéketlenségnek tűnt. Nem akart most a férjére gondolni, ha írt, akkor semmi más nem számított, csak az, amit papírra vetett.

Noel, amikor meglátta Emmát az út túloldalán rögtön integetni kezdett, átrohant a túloldalra és felkapta őt, úgy ölelte meg. Emma imádta ezt, csak Noel tudta így ölelni. A mosolygásától neki is rögtön jókedve támadt és akaratlanul is mosolygott és nevetett. Gyere velem, menjünk el valahova, sétáljunk... csak mi ketten.

- Most?
- Persze hogy most. – Karon fogta és húzta maga után, amíg magától nem ment.

Noel fűjt egyet, miközben kavicsokkal próbált esetlenül kacsázni a folyónál. Aztán rövid gondolkodás után, úgy ahogy volt, ruhástól bement egészen derékig a vízbe. Levette a pólóját és odadobta a parton ülő Emmának.

- Vedd fel ezt, hogy ne legyen koszos a tied.

Emma tátott szájjal bámult rá, nem akart hinni a saját szemének. A város közepén, ahol bárki láthatja őket, Noel a folyóban fürdik ruhástól... Emma felállt, és meneközben pólót cserélve, Noel után ment. Úgy tett, mintha finnyáskodna a hideg víz miatt, és amikor Noel közelebb ment, hogy segítsen neki lépkedni a szűrés köveken, egy gyors mozdulattal lefröcskölte. Noel felszisszent a hideg víztől, aztán nevetni kezdett jóízűen és ő is lefröcskölte a lányt.

Noel Emma ölébe hajtotta a fejét és rámosolygott.

- Többször kéne idejönnünk.

- Szerintem is. – Emma figyelte a rámeredő zöld szempárt. Olyan közel érezte magát Noelhez, mint még soha, a lelkük összeért, de a zöld szemekben, mint mindig, most is ott rejtőzött valami nyugtalanító, valami félelmetes, amiről nem akart tudomást venni.

Csöngött a telefonja. Előhalászta a táskájából és megnézte, ki az.

- Dániel az.
- Ne vedd fel.
- Mit mondjak majd neki, miért nem vettem fel?
- Teljesen mindegy. Most velem vagy, ne foglalkozz mással.

Emma visszatette a telefont a táskájába, és az pár másodperc után elhallgatott.

- Na, látod. Nem szabad megzavarnia, mert te most te vagy. Amikor mi együtt vagyunk, akkor én csak Noel vagyok, te pedig egyszerűen Emma vagy, minden külsőség nélkül.

Emma nem felelt semmit. A kezébe vett maga mellől egy követ és erővel el akarta dobni, be a vízbe. Aztán mégsem dobta el, a tenyerébe tette és arra gondolt, hogy ez a kis kő nem hibás, és visszatette oda, ahonnan az imént elvette.

Az író a tükör előtt állt, önmagát bámulta. Megállapította, hogy épp olyan gyönyörű, mint egykoron, a dereka ugyanolyan karcsú, a haja ugyanolyan fényesen csillog. Végigsimított a mesés fekete estélyi ruhán, amely úgy simul rá, mintha ráöntötték volna. Hosszasan nézte magát, farkasszemet nézett saját tükörképével. Minden rendben volt, épp olyan amilyennek lennie kellett, de valami zavarta. A szeme most is olyan kék volt, akár a tenger, de nem volt olyan, mint régen. Vesztett a csillogásából, pontosan tudta, hogy miért, de iszonyodott attól, hogy bevallja magának. Grimaszolva, undorral fordult el a tükörtől. A taxiban egész úton szótlanul ültek Ákossal egymás mellett. Két gyönyörű idegen, egymástól fényévnyi távolságra. Ahogy a bálba értek, az író az inasnak adta a kabátját és körbepillantott. A város összes irodalmára itt volt. Írók, költők, újságírók, főszerkesztők és kiadók. A régi ismerősei, akik fénykorában körbeállták és egy pillanatra se bírt megszabadulni társaságuktól. Gratuláltak neki, kérdezték, aztán az úgymond bukása után lassan egytől egyig eltűntek, és ha az utcán szembement velük, elfelejtettek köszönni. Csodálkozott, hogy egyáltalán meghívót küldtek neki. Persze, ha rajta múlik, nem jönnek el, de Ákos ragaszkodott hozzá. Számára megnyugvás volt, amikor megérkezett a meghívó, füttyörszve hozta be a postaládából a borítékot minden évben. Olyan volt ez neki, mint egy bizonyíték, hogy az ő felesége mégiscsak egy híres író, akinek illik ismerni a nevét. Az író undorodva pillantott végig a jelenlevőkön. Évekkel ezelőtt megbabonázta ez a világ, a csodás estélyek, az írói díjak utáni versengés, egy-egy kiadó vezetője, aki pezsgős pohárral indult feléje bájologni, a gyönyörű ruhák, a bálterem csodás csillárjai és a pincérek, ahogy fel alá járkáltak a magyar irodalom elitjei között. Most mindez számára nem volt más, mint hatalmas giccsparádé, megvetett mindenkit, aki eljön ilyen eseményre, „látni és láttatni” – jutottak eszébe Madách szavai, és úgy érezte, azzal, hogy itt van, ő is szégyent hoz nagy elődjeikre. Legszívesebben rögtön hazament volna, de úgy gondolta, azt mégsem teheti meg. Kiment az erkélyre. Gyönyörű volt a város éjszaka, ez volt az egyetlen indok, amiért érdemes volt idejönnie. Nekitámaszkodott a korlátnak és mélyet sóhajtott. Cigarettdobozt vett elő a táskájából és kihúzott belőle egy szálát.

- Tüzet?

Az író mögött egy idős, ősz hajú férfi állt. Az öltönyéből kidudorodott pocakja és szürke hajszájai rettenetesen rendezetlenül álltak. Az író bólintott. A férfi régi vágású öngyújtót vett elő és meggyújtotta a cigarettát, majd magának is elővett egyet.

- Nem bánja, ha csatlakozom?

Az író nemet intett a fejével.

- Miért szív fekete cigit?
- Mert mindenki más fehérret szív.
- De a fekete sokkal drágább.
- Sokba kerül, ha különbözni akarunk másoktól.
- Maga mindennek szimbolikus jelentést ad?
- Író lennék, nem?
- És miért akar ennyire különbözni másoktól?
- Mert rosszul vagyok tőlük. Romlottak odabent mind. El tudja képzelni Petőfit vagy Aranyt, ahogy egy bálban szánalmasan bájolog egy-egy főszerkesztővel?
- Ők odabent mégis jól érzik magukat. Maga pedig keserűségében egy vénemberrel cigarettázik az erkélyen. Mi van, ha magával van a baj?

- Vagy ők, vagy én, de valaki itt bolond. Kevésbé szomorú, ha én vagyok az. Ha ők bolondok és egyedül mi ketten vagyunk normálisak, ez a sorsunk, hogy keserűségünkben az erkélyen cigarettázunk, és nem gondolunk bele, hogy mivé lett a világ, mert abba beleőrülnénk.
 - Maga nagyon érdekes, tudja?
 - Az egyetlen normális ember számára akkor vagyok érdekes, mikor mások épp úgy vélik, hogy a karrierem befuccsolt, és a világon minden vagyok számukra, csak érdekesítő nem. Furcsa helyzet, nem igaz?
 - Inkább szomorú. Dolgozik most valamin?
 - Igen.
 - Hozza el hozzám, ha befejezte, legrosszabb esetben együtt bukunk egy nagyot... - egy névjegykártyát tett az író elé, elnyomta a csikket és elsietett.
- Az író felvette a papírdarabot.
- Szabó Könyvkiadó... nos, egy ember legalább biztosan elolvassa.

Bágyadt szellő fűjdogált reggel óta és egy tavaszi naphoz képest túl meleg volt. Szombat volt, a város teli emberekkel, akik nem bírták a lakásaik fűledt levegőjét. Dániel egy csokor virágot nyújtott a padon ülő Emmának, megcsókolta, magához húzta és hosszú ideig ölelte és nem engedte el. Emma finoman eltolta magától, rámosolygott és elővett a táskájából egy összehajtott papírlapot.

- Tudom, hogy nem szereted a verseket... de szeretném, ha ezt elolvasnád.
- Elolvasom majd. – Dániel a zsebébe gyűrte a papírt és újra magához húzta Emmát, aki pontosan tudta, hogy hol végzi majd az a szerencsétlen kis vers, az a pár rozoga sor, melyek között egy ember életének minden szenvedélye, vágya, kívánsága és emléke feküdt koporsóban.

Egy pillanatra szólni akart, szeretne volna... mit is? Maga sem tudta már. Miért gondolta, hogy van esély rá, hogy meglássa benne azt, akit Emma szeretett önmagában? Valaki olyan ölelte át, aki mindent megadott volna neki, valaki, aki minden porcikájával szeretette őt, aki bármilyen kérését teljesítette volna, és ő mégis úgy érezte, hogy sosem volt még ennél magányosabb. Hazaérve Emmának semmihez sem volt igazán kedve. A szobájában pakolgatott, próbált rendet csinálni a könyvekkel teli asztalon, ide-oda rakosgatta őket, míg az egyikből kihullott egy papírlap. Széthajtotta:

„Sose leszel te az enyém, álmod maradsz, míg csak élek, szerelemről nem is szólok, nem remélek, nem is kérek.

Csak úgy jár köröttem lelkem szerelmesen, lágy-szelíden, mint ahogy a holdsugár jár halkán, félve, fehér vízen...” (Szabó Magda)

Emma hosszan nézte az idézetet, letette az asztalra a papírlapot, ide-oda sétálgatott a szobában nyugtalanul, majd felvette és újra megnézte. Egy ideig újra csak bámulta, aztán visszatette a könyvbe, melyből kicsúszott. Előkotorta naplóját és írni kezdett:

„Látom, hogy a dolgok hogyan végződnek majd. Csak a középszerűségtől kímélj meg, Istenem. Ne legyek sárbábú ebben a portengerben. Nem akarom, hogy úgy teljenek el az évek, hogy nem küzdöttem, hogy feladtam a kitörést a rossz emberek fertőjéből. Félek, hogy rossz emberré válok, hogy a környezetem tesz azzá. A szenvedés embert farag az emberből, de azért kicsit más is szenvedhetne. Miért jár ilyeneken az agyam? Talán bele kellene nyugodni, hogy ilyen az élet. Ki vagyok én, hogy bármiben kételkedjem, hogy megmondjam, hogy nem jó így? Bár eleresztenének ezek a gondolatok, mert úgy érzem, hogy megőrzitenek.”

- Mi lesz, ha kiadod a könyvet és nem lesz sikere?

Az író a férjére nézett és elmosolyodott a valóban aggódó szemeket látván:

- Nem lesz semmi.
- Egyáltalán nem zavarna? Nem fájna, ha azt pletykálnák, hogy ezek az utolsó vergődéseid, újabb gyenge próbálkozás? Mindenki azt mondja majd, hogy „szegény pára, pedig egyszer milyen jól ment neki”. Nem félsz ettől?
- Nem. Kicsit sem érdekel. Egyébként nemsokára kész leszek vele, egy kiadó felajánlotta, hogy kinyomtatja. Ha minden rendjén halad, akár egy hónapon belül polcra kerülhet. – Kaján mosollyal pillantott az előtte álló férfire, és azt érezte, hogy valami megváltozott. Valami megváltozott önmagában. Erőre kapott, szellemi erőre, és a tudat, hogy ez az utolsó dobása, egy pillanatra visszaadta azt a régi csillogást a szemébe.
- Te tudod, drágám. Te tudod...

- *Most elhagylak, és arra kérlek, hogy bocsáss meg nekem. Nem tudom, hogy hazugságnak lehet-e nevezni, amit csináltam, de változtatnom kell. Nekem így nem jó, nem vagyok boldog, és úgy érzem, egyre távolabb kerülök attól az embertől, akivé válni szeretnék. És egy bizonyos szemszögből ebben te is hibás vagy, mert melletted nem találom magam. Te és én egészen mások vagyunk, és hiába szeretsz, nem értesz meg engem. – Emma szeme könnyekkel telt el ahogy Dánielre nézett.*
- *Én ezt nem értem. Nem értem, mi a baj.*
- *Egyszer meg fogod érteni. Ha pedig nem, akkor ne hibáztasd magad, ne rágódj rajta. Gondold azt, hogy én vagyok a hibás. Kegyetlen voltam veled, megbántottalak, semmi értelme bánkódnod miattam. Gondold ezt!*
- *Mindent megadtam neked, ami tőlem tellett.*
- *Tudom, és jogosan tartasz hálátlanoknak. De nem kínlódhatok tovább. Hidd el, hogy te nem engem szeretsz, azt a jelmezt szereted, amibe felöltöztettél. Nem szerethetsz, mert nem tudod, hogy ki vagyok.*
- *Miért csak most jutott eszedbe ezt elmondani?*
- *Talán mert halogattam, reménykedtem.*

Noellel csendesen ültek egymás mellett egy padon. A városszéli parkban rajtuk kívül senki sem volt. Már egy órája beszélgettek és kezdett késő lenni. Emma érezte, hogy a szíve összeszorul, hogy valami megváltozott, hogy valami nincsen rendjén.

- *Nézd meg. Meg akarom kérni, hogy legyen a barátnőm. – Noel odanyújtotta a telefonját, amin egy lány képe volt.*
- *Ki ez? – Emma alig bírta kiprészíteni a szavakat. Sírni akart, de ugyanakkor haragudott is, nagyon haragudott és félt, hogy olyat talál mondani, amit nem lenne helyes.*
- *Mindegy. De nézd meg... szép nem?*
- *Az.*
- *Felajánlhatnám neki, hogy korrepetálok pár tantárgyból, és akkor...*

Emma felhúzta a szemöldökét és gúnyosan pillantott a fiúra.

- *Ne nézz így. Tudom, mire gondolsz. Nem mindig jó, ha egy lány túl okos.*
- *Azt csinálsz, amit akarsz.*
- *Egy másik időben olyan lányt akarnék, aki olyan mondjuk, mint te. Ha máshol, máskor lennénk, mi is lehetnénk együtt: rengeteget beszélgetnénk, mindent tudnánk egymásról és nem hagynánk a másikat elveszni. De most azt akarom, hogy bármit megtehessek, amihez csak kedvem támad, szórakozni akarok, nem akarok elveket és semmit, ami gátol. Ha most veled lennék például, állandóan a lelkiismeretemmel kellene küzdenem. Te tiúrköt tartanál elém és folytonosan magammal harcolnék. Nem akarom ezt, szabad akarok lenni.*
- *Ne nézz rám kérdőn, úgyis tudod, mit mondanék.*
- *Tudom, de „nem a halál az, amitől az embernek félnie kellene, hanem az, hogy soha nem kezd el élni.”*
- *Ó persze! – Emma gúnyos mosollyal pillantott rá, de érezte, hogy a torkában levő gombóc nőttön nő – „Azok éltek, kik nem éltek, a legkülönbek sohse éltek.”*
- *Ne játszd a nagy elvek szerint élt. Nem vagyunk különbek másoknál.*
- *De lehetnénk.*
- *Nem vagy jobb, mint én. Minek voltál Dániellel? „Az dobja rá az első követ...”, Emma.*

Emmának most könny csordult a szemébe, de nem sírt, nem engedte meg magának, nem tudta volna elviselni, hogy nem tud szembenézni az igazsággal.

- *Igazad van. Pontosan azért mondom, mert én se vagyok jobb.*
- *Hidd ezt, „ha hittelen hiszed”, hogy ezzel a saját lelkeseden könnyítesz.*
- *Miért vagy ilyen velem? Mindig kiálltunk egymás mellett, hallgattál rám és én hallgattam rád. Mindent tudsz rólam, ismersz és ezzel most hátat fordítasz mindennek, amit korábban mondtál. „Karunkon a régi örömök lesznek bús, utálatos terhek.”*
- *Inkább hagyd te is. „Rossz úton jár az, aki álmokból épít várat, s közben elfelejt élni”. Ugyanolyan lesz, mint régen.*
- *Nem lesz... Szeretsz te egyáltalán? Mit érzel?*
- *„Nem érez, ki érez szavakkal mondhatót.” – Noel Emma kezéért nyúlt, de aztán visszahúzta a kezét.*
- *„Nem látja, nem érzi, hogy mérget készít, amely elpusztít mindkettőnket.” Ismerős? – Emma felállt és keserű mosollyal nézte Noel dermedt arcát. Talán ezt nem kellett volna hozzátenni? De ez az*

*igazság. Mindketten elrontották... vége a meghitt beszélgetéseknek, vége az álmok szövésének.
Emma hátát fordított és úgy sétált haza, hogy ezt jól tudta.*

Ez volt az utolsó alkalom, hogy komolyan beszéltek egymással. Keveset találkoztak, sőt gyakran hetekig egy szót se szóltak egymáshoz. Emma úgy érezte, hogy sose fog ekkorát csalódni, mint most. Nemcsak Noelre gondolt, magára is. Összeszorult a szíve, ahányszor látta Noel kicsapongásait. Szomorúan nézte, ahogy a szeméből lassan kiveszett a fény, ahogy megszűnt az lenni, aki régen volt. Egyedül maradt és tudta, hogy így képtelen végigjárni a jó utat. Le fog térni ő is, semmivel sem lesznek különbek annál, amitől undorodtak, és ha majd a tükörbe néz, megijed önmagától.

Az író nő összerakta a szétfolyt papírköteget, hogy ne legyen össze-vissza, majd átkötötte az egészet egy zsinórral. Kikészítette az asztalra és leült a fotelbe az ablak mellé. Elővette zsebéből a cigarettásdobozát. Egyetlen szál volt benne, azt meggyújtotta. Az ajtón kopogtattak és belépett a férje. Odasétált az íróasztalhoz és pár másodpercen át a kéziratot nézte.

- Befejezted?
- Igen, már délelőtt.
- Mikor küldöd el a kiadónak?
- Mindjárt elviszem hozzá.
- Most?
- Most. Csak elszívom ezt. – Az író nő a cigarettára mutatott.
- Igazán leszokhatnál. Nem tesz jót.
- Ez az utolsó. Jól nézz meg, ahogy itt ülök és cigarettázok, mert többé nem lesz ilyen.
- Furcsa vagy ma.
- Mindig is furcsa voltam neked, nem igaz? – kérdezte az író nő mosolyogva.
- Egy kicsit. – A férje visszamosolygott rá – Mikor jössz vissza? Hányra legyen vacsora?
- Nem jövök vissza. – Az író nő felállt, elnyomta a cigarettát a hamutálon. Érezte, ahogy az egész szobában megfagyott a levegő és a szeme sarkából látta, ahogy a férje arcáról leolvad a mosoly és az ajkai görcsösen megremegnek.
- Hogy érted ezt?
- Tudod, hogy értem... de ne aggódj, itt hagyok mindent, a tied lehet.
- Mihez akarsz kezdeni? Miből élnél meg?
- Majd ebből a könyvből.
- És ha nem lesz sikere? Ha bukás lesz belőle?
- Akkor majd kitalálok valami mást, nem kell aggódnod értem. – Ezzel felvette az asztalról a papírköteget és az ajtó felé indult.
- Drágám, kérlek, várj egy percet. Beszéljük ezt meg.

Az író nő megállt és hátrafordult, a férfi arcát nézte, figyelte minden rendülését.

- Emma, ne csinálj ostobaságot! Mi ütött beléd?
- Egész életemben ez az első pillanat, hogy nem csinálok ostobaságot.

Két hónap telt el, mióta megjelent a könyve a könyvesboltok polcain. Egy félreeső kis étteremben ült és egy pohár bort kortyolgatott. Az egyik pincérlány a könyvét nyújtotta elé és kérte, hogy dedikálja. Mosolyogva firkálta oda az aláírását az első oldalra. Az étterem ajtó kinyílt és egy magas, vékony férfi sétált be. A haja hosszúra megnőtt, az arca borostás volt. Leült Emmával szembe és egy pár pillanatig csak nézték egymást.

- „Az író nő újra a csúcson.” Már három újságban is olvastam a könyvedről... Most is olyan gyönyörű vagy, mint régen. – A férfi mosolygott rá, de Emma az arcán meggyötörtséget és fáradtságot látott.
- Nagyon régóta nem láttalak. Miért jöttél haza?
- Elváltam. És persze látni akartam az én egyetlen igaz barátomat. Furdal a kíváncsiság, milyen mese született a mi kis történetünkből.
- Mesének nem igazán mondanám.
- Csak a saját neved nem változtattad meg. Igazán adhattál volna nekem valami férfiasabb nevet – nevetett jóízűen.
- Szerintem pontosan neked való ez a név. – Nevetett Emma is.
- olvastam, hogy amint befejezted a könyvet, elmentél otthonról, és azóta nem is mentél vissza.
- Hol olvastad te ezt?
- A férjed már aznap eladta a történetet az újságoknak. Legalább azt elolvashatnád, ami rólad szól.

- Nem túl meglepő, hogy ezt tette, de hát mit bánom én.
- Hiányoztál nekem, Emma. Hiányzott, hogy beszélgessünk. De minden könyvedet elolvastam és így olyan volt, mintha beszélgettem volna veled.

Emma mosolygott és jól esett elképzelnie, ahogy a férfi otthon az íróasztala felett az ő könyveit olvassa esténként.

- A levélben azt írtad, hogy kérni akarsz tőlem valamit.

A férfi tekintete elkomorodott, és úgy látszott, hogy nem tudja, hogyan kezdjen bele a mondandójában.

- Emma... ez a könyv, ugyebár rólunk szól? Kettőnkéről...

Emma egy szót sem szólt.

- Nézd, neked annyi jó származik ebből a történetből, nekem pedig semmi. Pedig nagyon elszegényedtem, nincsen semmim és senkim, egyedül vagyok, te vagy az egyetlen, aki megmaradt nekem. Arra gondoltam, hogy megoszthatnád velem a jogdíját, nem az egészet persze... de mégis csak, rólam is szól, vehetnéd úgy, hogy segítesz egy barátom.
- Gondolom már megvitattad az ügyvéddel, hogy mivel még a neved sem használtam, neked semmi jogod nincsen pénzt követelni.
- Ne beszélj követelésről, szó sincs róla. Tudom, nem használtad a nevem, de azért mégis... ott van például a könyv hátán az a kép, amin ülünk a folyóparton.
- Háttal vagy rajta, még az arcod sem látszik.
- De azért csak én vagyok. Csak egy kis juttatást adhatnál nekem.
- Szóval ezért kerestél fel engem.
- Csak részben. De most bepótolhatnánk azt a tizennégy évet, amit távol töltöttünk egymástól. Eljöhetnél velem. Magammal vinnélek, és többé nem válnánk el.

Emma keze ökölbeszorult a térdén, és minden erejét össze kellett szednie, hogy ne sírjon.

- Mióta vagy itthon?
- Egy hónapja.
- Szóval megvártad, hogy bizonyos legyen, hogy sikere lesz a könyvemnek, megvártad, amíg újra meggazdagszom.
- Ez nem igaz. Csak nem mertem felvenni veled a kapcsolatot. Félttem, hogy nem akarnál szóba állni velem, és rengeteg intéznivalóm is volt.
- Most menj el... Menj vissza és többé ne kérd, hogy találkozunk. Biztosítalak róla, hogy a pénzből egy garast sem fogsz kapni, tőlem egyáltalán nem fogsz semmilyen pénzt kapni... Hoztam neked egy példányt a könyvből, első kiadás... De nem adom oda, vedd meg, ha el akarod olvasni.
- Fájna segíteni egy régi barátom, akit annyira szeretted? Emma, „*miért vagy ilyen velem*”?
- Te tettél ilyenné, neked köszönhetek mindent. És van képed engem idézni... Most mindent megváltoztathattál volna. Minden hibánk kijavíthatunk volna, de neked ez nem kell. Éljj akkor csak a saját fertődben, ha így tetszik, de engem ne ránts vissza. Az árnyéka se vagy annak, aki voltál. Én sem a magaménak, de legalább rájöttem, milyen irányban van az út, amiről letértünk.
- Képtelenség úgy élni, ahogy te akarsz.
- Úgy, hogy ne legyen lelkiismeret furdalásod minden este, mikor lecsukod a szemed? Nemcsak én, te is ezt akartad, hittél benne, hogy mosolyogva fogsz egyszer meghalni, mert úgy éltél, hogy nem kellett megbánnod semmit. Ezt mondtad, emlékszel? Milyen messze vagy te most ettől? De még mindig nem lett volna késő...
- Szóval most sem hallgatsz rám. Azt hittem, nem felejtetted el, hogy mennyire szeretttük egymást, hogy mindenben segítettük a másikat.
- Most ezzel segítek neked... én mindenre emlékszem, semmit nem felejtettem el. És még most is szeretlek, de nem úgy, mint régen. Úgy szeretlek, mint az egyetlen embert, akivel boldogan élhettem volna, az egyetlen, aki valaha megértett engem. Mindenre emlékszem. És épp ezért menj el és ne gyere vissza. Ne akarj látni többé, ne keress, mostantól teljesen más utakon járunk. Emlékszem, hogy milyen voltál, a szemedre, a hajad színére, minden mozdulatodra, mindenre, amit nekem mondtál. Sosem felejttem el a fiút, aki voltál, mert ő csodálatos ember volt, és nem akarom elengedni az emlékét... „*Meg akarlak tartani téged, ezért választom örökölni a megszépítő messzeséget.*” – Emma felállt épp úgy, mint tizennégy évvel ezelőtt tette. A táskájából gyönyörű, antik keretes tükröt húzott elő, és letette az asztalra – Ez a tied... hogy néha neked is eszedbe jusson emlékezni – Ezzel elfordult, és magára hagyta a férfit, aki perceként át nézett utána, nem mozdult csak a szemével követte egészen addig, míg Emma alakja már nem volt kivehető. Felvette a tükröt az asztalról és belenézett. Olyan düh járta át a testét, amit nagyon rég nem érzett, össze

akarta törni, szilánkosra zúzni, de képtelen volt mozdítani a kezét, a szemébe könny csordult, végtelen fájdalom járta át. Nézte a tükröt mozdulatlanul, majd keservesen zokogni kezdett.